



Съботен извор

Ейдриън Ибънс

Съботен извор

Ейдриън Ибънс

Моите сърдечни благодарности към Крейг Джейкъбсън, Еди Перез, Рубен Олшевски, Крейг Джоунс, Тревор Ръсел, Джеф Уилсън, Греъм Тиърни, Гари Хълкуист, Франк Клин, Джоан Исаак, Игор Вужица, Стив Ленц, Джордж Кер, Филип Гарбър, Джон Ванденбург, Шарин Петриченко, Бил и Джуди Антел, Джанин Хоус, Деян Андов, Кори Сийблум, Глен Куупман, Хайн де Вит и Джим Реймънд, за това че ме насърчаваха по време на това пътешествие.

Нека насладата на нашия Баща почива върху вас,
чрез Христос Исус, нашият Господ.

Отпечатано в Австралия от
Медия Мараната
maranathamedia.com

Април 2016 г.

В България издава:



www.maranathamedia.bg

Съдържание

Благословието от насадата на Отец.....	4
Загубата на синовност чрез греха.....	8
Няма събота без жертва.....	11
Евангелието в закона.....	15
Като преливащ извор.....	19
Освежителни сезони.....	22
Увеличаване на благословието.....	24
Съботата по-пълно.....	30
Среднощният вик.....	36
Призован от тъмнината.....	39
Войни на идентичността.....	41
Кажете го на света.....	43
Благословието.....	45
Завръщането на Илия и Въпроси на живота.....	49
Божественият модел.....	51
Божественият модел на съботата.....	55
Вест основана на определените съботни времена.....	58

Благословието от насладата на Отец

Пс. 33:8-9 Нека се бои от ГОСПОДА цялата земя, нека се боят от Него всичките жители на света! Защото Той каза и стана; Той заповяда и се утвърди.

Колко чудно би било да си на мястото на един от ангелите, които наблюдавали Майстора Строител, когато Синът на живия Бог, изговарял в съществуване този свят.

Еф. 3:9 И да осветлявам всички относно настояничеството на тайната, която от векове е била скрита у **Бога, който създаде всичко чрез Исус Христос.**

Йоан 1:1-3 В начало бе Словото; и **Словото беше у Бога; и Словото бе Бог.** То в начало беше у Бога. **Всичко чрез Него стана;** и без Него не е станало нищо от това, което е станало.

Идвайки да обитава между нас, Исус трябваше да разкрие Бога и на хора, и на ангели. **Той бе Словото Божие - Божията мисъл, достъпна за нашите сетива.** Копнежът на вековете – с. 19 / бълг. гл. 1 Бог с нас - параграф 2

Синът на Бога е Словото на Бога, мислите на Бога направени достъпни за сетивата ни. Цялата творческа сила на Отец била дадена на Неговия Син, за да изговори света в съществуване.

Владетелят на вселената не бе сам в Своето дело на благоволение. Той имаше помощник - **съработник, който можеше да оценява Неговите намерения и да споделя радостта Му, когато даваше щастие на сътворените същества.** “В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в начало беше у Бога” (Йоан 1:1, 2). Христос - Словото, единородният на Бога, беше едно с вечния Баща, едно по естество, по характер, по намерение, единственото Същество, което можеше да участва във всичките съвети и намерения на Бога. Патриарси и пророци – с. 34 / бълг. гл. 1 Защо грехът бе допуснат? Параграф 4

Когато Христос изговорил думите на Своя Баща, светът дошъл в съществуване. Когато тревата, дърветата и цветята се появили от земята чрез изговореното Слово, Отец се обърнал към Своя Син и казал: “Това е добро, Сине.”

Пр. 8:29-30 когато определяше на морето границата му, така че водите да не престъпват Неговата заповед, когато полагаше основите на земята — тогава аз бях майсторски работник при Него, **бях Негова наслада ден след ден, веселях се винаги пред Него,**

Всеки ден на това сътворение, Синът на Бога усещал насладата на Своя Баща в Себе Си. Божият Син се наслаждавал в благословието на Неговия Баща, чрез творческия процес. С всеки изминал ден, радостта и насладата на Отец и Сина нараствала. Докато наблюдавали удивените от заобикалящото ги творение Адам и Ева, Отец и Синът усещали такава радост от дара, който предоставили с такава щедрост. Заедно се наслаждавали в своята агапе любов. И тогава, най-накрая дошла и съботата, и когато Отец погледнал делата на творението - планини, долини и потоците и всичко движещо се по земята, Отец казал с радост на Сина Си:

Ти си моят Възлюбен Син в когото благоволя

В този ден Синът на Бога бил благословен от Своя Баща. Духът на Всевишния почивал върху Него и Синът се освежил.

Иzx. 31:17 ...Това е знак между Мен и израилевите синове до века; защото в шест дни ГОСПОД направи небето и земята, а на седмия ден си почива и си отдържа.

Думата *отдържа* на еврейски означава да „вдъхнеш“. Това дихание към Сина било насладата на Отец в Неговия Син. Синът отговорил на Своя Баща с обожание и почит, за това че Му е дал всичко.

... животът на Отец протича към всички. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко. Копнежът на вековете – с. 21 / бълг. гл. 1 Бог с нас - параграф 6

Бит. 2:3 И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почива от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил.

Благословието, което Бог поставил в съботата и което се припомня всяка седмица, е онова освежаване преживяно от Сина, чрез наладата на Неговия Баща. Всяка събота, на седмия ден, диханието на Отец е върху Сина на Бога в памет на наладата, която Той почувствал от Сина Си при завършването на творческата седмица. Онези които са в Христос приемат това благословение. Ние ставаме наследници на това благословение чрез Иисус Христос:

Еф. 1:3-5 Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Иисус Христос, **който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места; както ни е избрал в Него преди основаването на света**, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов; като ни е предопределил да бъдем осиновени за Него чрез Иисус Христос по благоволенieto на Своята воля, за похвала на славата на Своята благодат, с която ни е дарил във Възлюбения Си.

Най-голямото духовно благословение, което можем да получим в Христос е да знаем, че сме обичани от Отец. Чрез вяра виждаме как Отец прегръща Сина Си с бащинска наслада, целува Го с бащинска привързаност и Му казва: "Ти си моят Син и Аз Ти се наслаждавам!"

Какво друго би могъл да преживее Божият Син, освен една пълна и съвършена почивка в това благословение, изговорено за Него. Има ли нещо друго, което бихте пожелали освен да бъдете в лоното на Отец и да знаете – да знаете с абсолютна сигурност – че сте обичани и че Той ви се наслаждава?

Това е пълното дело до което ни довежда евангелието:

Евр. 4:2-4 Защото и до нас, както и до тях, се донесе една блага вест [Израил]... Защото ние, повярвалите, влизаме в тази почивка, както каза Бог: „Така се заклех в гнева Си: Те няма да влязат в Моята почивка!"; макар и делата Му да са били свършени още при основаването на света. **Защото някъде Той е говорил за седмия ден така: „И Бог си почива на седмия ден от всичките Си дела“.**

Делото на сътворението и делото на изкуплението са едни и същи. И двете ни водят в ръцете на Отец, за да бъдем прегърнати от Него и да преживеем в Него пълна почивка и радост. Това преживяване е

отворено пред всеки от нас, чрез Господ Иисус Христос и когато всеки седми ден идва при нас, ние можем да влезем в тази същата почивка, която е преживял Христос от основаването на света. Всяка събота можем да вкусваме в по-голяма мярка насладата на Отец в нас, чрез Неговия Син:

И думите, които бяха изговорени на Исус край Йордан: “Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение”, обхващат цялото човечество. Бог говори на Исус като на наш представител. С всички наши грехове и слабости ние не сме отхвърлени като недостойни. Той обаче “ни е обдарил във Възлюбения Си” (Еф. 1:6). Славата, която обгръщаше Христос, е клетва за любов от страна на Бога към нас. Копнежът на вековете – с. 113 / бълг. гл. 11 - параграф 16

Това е благословието, което се съдържа в съботата. Това е освежаването и обновяването на връзките на любов между нас и нашия Баща, чрез Христос. Всяка събота изписва по-дълбоко в душите ни името на Отец, чрез диханието от устата Му. Колко скъпоценен е съботният ден за Божиите деца! О, нека хиляди езици възпеят славата на моя Изкупител. В Него съм свързан с насладата на моя Баща; приет съм във Възлюбения.

Загубата на синовност чрез греха

Такова било състоянието на Адам преди падението му. Той пребивавал уверено в любовта на Отец, чрез Сина на Бога, докато унищожителят не застанал между тях. Сатана отказал да се подчини на Божия Син и по този начин се поставил извън насладата на Неговия Баща. Духът на насладата на Отец протича само чрез Неговия Син. Ако копнеем за благословието и насладата на Отец, трябва да пием от извора, който се намира в Исус Христос. Когато Сатана обърнал гръб на Христос, той обърнал гръб и на собствената си идентичност като син на Бога. За да можем да бъдем синове, трябва да гледаме към Сина, защото ние се променяме чрез гледане. Сатана отхвърлил синовността си в Бога и започнал да изтрива от ума си Божия печат, замествайки го с една мистерия, която му позволила да се кланя на себе си.

Това бе целта на този княз на ангелите: да оспори върховенството на Божия Син и по този начин да обвини Твореца и да всее недоверие в Неговата мъдрост и любов. Към тази цел той възнамеряваше да насочи силата на своя превъзходен ум, който след Христовия бе пръв между Божието множество. Но Този, Който искаше волята на всички Негови творения да бъде напълно свободна, не остави никого непредупреден за обърквачата софистика, чрез която би могло да се направи опит бунтът да бъде оправдан. Патриарси и пророци – с. 36 / бълг. гл. 1 Защо грехът бе допуснат? - параграф 11

Ако Луцифер бил останал в подчинение на Божия Син, можел да продължи да пие от насладите на Отец чрез Христос; той можел да остане син чрез Духа на Сина. За съжаление, той отхвърлил това и отстъпвайки от своята позиция изпаднал в мрака на малоценността.

Сатана стоял в изумление заради новото си състояние. Щастието му си било отишло. Погледнал към ангелите, които някога били толкова щастливи с него, но, били изгонени от небето заедно с него. Преди падението им, дори сянка на недоволство не помрачавала съвършеното им блаженство. Сега всички те били променени. **Изразенията, които някога отразявали образа на техния Създател, били мрачни и отчаяни.** Сега между тях съществувала борба,

несъгласия и горчива рекриминация. Духът на пророчеството – том 1, с. 28

Причината за неговата скръб била в окаянството от съзнаването, че е загубил сладката светлина на небето, чувството за вина, което го притискало и разочарованието, което самият той преживявал заради това, че не намира изпълнението на своите очаквания. Духът на пророчеството – том 1, с. 30

Мракът и отчаянието на Сатана били унаследени от Адам и Ева, когато яли от плода, от който им било заповядано да не ядат. Този мрак и това чувство за малоценност дошли директно от загубата на идентичност. Тази загуба произтичала от изоставянето на насладата на Отец, почиваща в Неговия Син. Това е скръбта на един самоопределил се сирак:

1 Йоан 2:23 Всеки, който отрича Сина, няма и Отца; а който изповядва Сина, има и Отца.

Не е трудно да се разбере, че когато една личност се чувства малоценна или нищожна, това ще се изяви в една самоунищожителна безполезност. Грехът е изявата на вярата, че Онзи, Който ни е дал живот не ни цени. Змията намекнала това в градината:

Бит. 3:5 Но Бог знае, че в деня, когато ядете от него, ще ви се отворят очите и ще бъдете като Бога — да познавате доброто и злото.

Сатана намекнал, че Бог крие нещо от Адам и Ева, което можело да бъде благословение за тях. Такъв един възглед довежда до мисълта, че Бог в действителност не ги обичал. Мисълта, че Бог не ни обича наистина води до грях, “а грехът, когато се развие напълно ражда смърт.” (Яков 1:15).

Следователно, лекарството за греха е откровението на любовта на Бога към нас, като наш възхитителен Баща. Мястото, където тази любов се изявява напълно е в насладата, която Бог изразил към Неговия Син по време на първата събота в Едем. Следователно съботата е онова средство чрез което Духът на насладата на Отец възстановява в умовете

ни Своята грижа към нас. Точно в този ден над нас е вдъхвано чрез Христос и умовете ни са освещавани в разбирането на любовта на Отец.

Можем да получим пълното благословение на Отец, чрез Христос. Тъй като Господството на Христос се открива в съботата, само тогава можем да приемем пълнотата на благословието на Отец, чрез съботата. Ето защо съботата е знак за освещението или едно чудо на нашия Бог.

Ез. 20:12 Също и съботите Си им дадох да бъдат знак [еврейски 226 чудо] между Мен и тях, за да познаят, че Аз, ГОСПОД, ги освещавам.

Въпросът за синовността ни (това включва и дъщери) към Бога е ключът в битката между Христос и Сатана. Сатана разкрил това, когато казал на Христос:

Мат. 4:3 И така, изкушителят дойде и Му каза: **Ако си Божии Син,** заповядай тези камъни да станат хлябове.

Сатана поставил под въпрос Синовността на Христос и начина по който тя се определя. Отец бил казал на Христос, 40 дни по-рано, че Той е Негов Син. Щял ли Христос да повярва на Словото на Отец, или щял да се опита да докаже това чрез силата Си? Христос се осланял на Словото на Своя Баща и се уповавал на това, че Бог наистина бил Негов Баща, чрез вяра. Да се опитва да докаже, че Той е Син би означавало, че Той не го приема чрез вяра в Словото на Бога.

Понеже Синът на Бога разкрил печата на благословието на Неговия Баща в съботата, ние също сме напълно възстановени и запечатани в синовността ни към Бога, чрез съботата. Ето защо съботата ще бъде големият изпит в последната криза.

Няма събота без жертва

В такъв случай нямаше ли да е лесно Адам и децата му да идват в съботата всяка седмица, за да приемат благословието на Отец и да започнат възстановителния процес на насладата на Отец в Неговите деца? Това не е било възможно, защото, когато Сатана обърнал гръб на своята синовност в Бога, той отхвърлил Духа на синовността, който се намира в Христос. Всъщност, Сатана искал да убие Божия Син от самото начало:

Йоан 8:44 Вие сте от баща дявола и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше от началото човекоубиец и не стоеше в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, от своето си говори, защото е лъжец и на лъжата баща.

Когато Адам се подчинил на Сатана, той бил победен от духа на сирачеството; дух, който мразел Христос и искал да бъде признат за равен вместо да бъде син. Както Сатана казал в началото:

Ис. 14:14 Ще се изкача над висотата на облаците, ще бъде подобен на Всевишния!

Невъзможно е да се приема насладата на Отец ако отказваме да приемем, че сърцата ни по естество са във вражда с Божия Син. Бог ни обича, но ние не можем да приемем любовта Му докато не се върнем към синовност. Така че, за да дойдем в съботната почивка, трябва да признаем, че по природа сме отговорни за смъртта на Божия Син. Всяко желание да бъдеш пръв, всяко усилие да докажем, че сме повече от другите, всяко усилие да се изяви личната сила като причина, заради която трябва да бъдем ценени, е винаги едно движение в посока унищожаването на Божия Син.

Ер. 9:23-24 Така казва ГОСПОД: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си и силният да не се хвали със силата си, богатият да не се хвали с богатството си, а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мен, че Аз съм ГОСПОД, който върша милост, правосъдие и правда на земята, понеже в това имам благоволение, заявява ГОСПОД.

Хвалбата в собствената ни мъдрост, мощ или богатство не е славата от познаването на Отец. Тя не е признаване на това, че всичко идва от Него. Синът на Бога е постоянно в позицията на признаващ, че всичко което Той има е от Неговия Баща.

Йоан 5:19 Затова Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; защото това, което Той върши, същото върши и Синът.

Йоан 3:34-35 Защото Този, когото Бог е пратил, говори Божиите думи; **защото Бог не Му дава Духа с мярка**. Отец люби Сина и е предал всичко в Неговата ръка.

Затова е невъзможно да приемем в себе си насладата на Отец, когато не идваме към Него в Духа на Сина Му. Единственият начин това да се случи е като се признае, че по природа сме воювали срещу Божия Син и че наклонностите ни и поведението ни са били такива, че при възможност бихме Го убили.

Средството чрез което правим това признание е изповядването на смъртта на Христос за нас. Когато приемем, че Той е бил наранен заради нашите престъпления и наранен заради беззаконията ни, вратата към светилището на нашия Баща се отваря, за да получим благословието Му. Всяко егоистично желание наранява Сина на Бога и Го измъчва. Дръзваме да приемем, не само че Исус е страдал за нас преди 2000 години, но че ако днес чуваме гласа Му, не трябва да закоравяваме сърцата си. Днес Той е нараняван, днес Той страда от себичността ни, днес Той е презрян и отхвърлен от хората. Когато очите ни са отворени за тази реалност, тогава, и само тогава, можем да влезем в истинското преживяване на съботата.

Идеята, която се опитваме да представим е, че е невъзможно да се влезе в съботната почивка, когато не приемаме жертвата на Христос за нашата душа. Никой не може да има почивка в Христос, докато в същото време Го разпъва и Го излага на открит срам (Евр. 6:6). Следователно, не можем да дойдем пред Господ с празни ръце (Иzx. 23:15). Трябва да дойдем с жертва. Нашата жертва са разкаяно сърце и съкрушен дух (Пс. 51:17) в приемането на естествената ни себичност, а следователно и омразата ни срещу Христос. Жертвата и съботата винаги са свързани. Едното осигурява вход към другото. Смятаме, че тези

истини са само-доказващи се в светлината на войната за нашата идентичност като синове и дъщери на Бога. Докато не приемем, че в греховното си състояние тъпчем Божия Син, никога не можем да влезем в истинска синовност в Бога. Докато не признаем страданията на Сина, не можем да станем синове, но по-скоро оставаме безполезни, незаконно родени, които не могат да спрат да грешат, понеже грехът е доказателството за загубата на синовност; той е доказателство, че не сме намерили почивка в истинската любов на Отец.

Имайки предвид това, можем да видим, че съботата се превръща на лъч надежда, като лекарство за греха. Когато виждаме сломения Спасител на кръста, виждаме какво са направили с него нечестивите ни желания и тогава се обръщаме към Бога в покаяние и приемаме благословието на Христос и вкусваме от тази сладост, която Бог изпитва към Своя Син. Биваме приети във Възлюбения и всички духовни благословения, които Христос притежава стават наши, чрез вяра. В тази синовност към Бога, преставаме да грешим, защото преставаме да се съмняваме в любовта Му и си почиваме в съвършената радост на това да знаем, че Отец винаги ще ни обича и цени и че винаги ще прави най-доброто за нас.

Каква скъпоценна мисъл! Каква върховна утеха имаме в Христос и Неговата събота. И така, виждаме как Духът на Христос се излива от трона на Бога в съботата, донесайки насладата на Отец и търсейки вход към всички сърца, които се отварят, за да Го признаят. Онези които приемат жертвата на Христос и след това възприемат Неговите заповеди, се свързват със съботата и чрез вяра влизат в цялата пълнота на синовността в Бога. Всеки съботен ден ни свързва с насладата на Отец към Неговия Син. Ръката, с която Той е обгръщан е унаследена и от нас. Всяка събота започваме да преживяваме радостта и насладата на Сина.

И така, намираме, че кръстът - сърцето на евангелието, и съботата - сърцето на закона, се целуват и освобождават насладата на Отец към нас, за да можем да възкликнем:

1 Йоан 3:1-2 Вижте каква любов ни е дал Отец – да се наречем Божии деца; а такива и сме. Затова светът не ни познава, защото Него не позна. Възлюбени, сега сме Божии деца и още не е станало

явно какво ще бъдем, но знаем, че когато стане явно, ще бъдем като Него, защото ще Го видим Такъв, какъвто е.

Римл. 8:16 Така Самият Дух свидетелства с нашия дух, че сме Божии деца.

Евангелието е откровение за това как и кога Отец идва при нас, казвайки ни колко сме скъпоценни за Него и колко много ни обича.

Евангелието в закона

От началото Господ разкрил на патриарсите времената на освежаването от Господ, когато насадата на Отец щяла да се разкрие в Христос. Когато патриарсите принасяли агне с вяра, в определеното време, те се свързвали с Духа на Христос, който притежава насадата на Отец и водени от Духа получавали уверение за синовността им в Бога.

Римл. 8:14 Понеже, които се водят от Божия Дух, те са Божии синове.

Йоан 1:12 А на онези, които Го приеха, даде право да станат Божии деца – на тези, които вярват в Неговото Име.

Сатана започнал да действа бързо по посока на това да изопачи времената и жертвите, които Бог бил определил, за да идва и благославя Своите деца. След като Израил излязъл от Египет, Христос възстановил, чрез Мойсей, пълното обяснение на евангелието посредством заповедите, постановленията и съдбите на Господ, които били изгубени в Египет. Писанието казва за Авраам:

Бит. 26:5 Понеже Авраам послуша гласа Ми и опази поръченията Ми, заповедите Ми, наредбите Ми и законите Ми.

Докато Мойсей бе на планината, Бог му представи не само плочите на закона, а и спасителния план, който бе преподаван на Авраам и всички патриарси. Израилевият водач видя Христовата жертва, представена чрез всички символи на юдейската епоха; **и струящата от Голгота небесна светлина хвърляше лъчи върху лицето на Мойсей не по-малко от славата на Божия закон.** Патриарси и пророци – с. 330 / бълг. Гл. 28 Идолопоклонство в подножието на Синай - параграф 46

Светлината, която сияела от лицето на Мойсей не била една символична светлина; светлината, която накарала израилтяните да замолят Мойсей да закрие лицето си, била една реална светлина. Светлината идвала от неговото гледане към Голгота, чрез вяра и от наблюдаването на това как Отец свързва Своите деца със Себе Си чрез съботата и кръста.

На Мойсей били дадени специфични времена относно това кога да се принасят жертвите за народа. Жертвите и тяхното време били от значение. Времето за принасяне на жертвата осигурило канал за изливането на благословието на Отец, така както Той излял благословието Си над Своя Син по време на първата събота.

Нека изследваме кога са били принасяни жертвите според закона.

1 Лет. 23:30-31 и за да пристъпват всяка **сутрин** да славят и хвалят ГОСПОДА, а също и **вечер**, и да принасят на ГОСПОДА всички всеизгаряния в **съботите**, на **новолунията** и на **празниците**, под брой, според правилото за тях, до века пред ГОСПОДА.

2 Лет. 8:12-13 Тогава Соломон принасяше всеизгаряния на ГОСПОДА на ГОСПОДНИЯ олтар, който беше построил пред предверната зала, според **определеното за всеки ден**, като жертваше според заповедта на Мойсей в **съботите**, на **новолунията** и на **тържествените празници** три пъти в годината — на **празника на безквасните хлябове**, на **празника на седмиците** и на **празника на колибите**.

Законът разкрива, че жертвите се принасяли:

1. Сутрин
2. Вечер
3. В събота
4. На новолуние
5. На празника на безквасните хлябове
6. На празника на седмиците
7. На празника на Шатроразпъване

Намираме една красива връзка между жертвите и съботата в употребата на числото седем. В таблицата по-долу ще добавим към края на годишния цикъл някои допълнителни седморки, които са споменати в закона.

Времето за тези жертви не е случайно събитие, но е свързано по един внимателен начин с числото седем, разкривайки седморния принцип на съботата, който е свързан с всички основни разделения на времето. Той се намира във всеки ден, във всяка седмица, месец и година.

Седмият ден е денят, в който Отец благословил Сина Си, когато приключили седемте работни дни. Когато делото е завършено за период от шест единици, седмата единица осигурява едно време за размисъл и вкусване на насадата на Отец и обновяване на усещането ни за идентичност като деца на Бога.

Заради специалните почести, с които Бог натоварил седмия ден, **той изисквал народа му да брое по седморки**, за да не би да забравят своя Създател, който за шест дни направил небето и земята и си починал на седмия. Духовни дарби – т. 3, с. 53, параграф 1

Времева рамка	Събитие	Шесторки, седмици и почивка	Текстове
7 ^{ми} час	Ежедневна жертва	6 часа между сутрешната и вечерната жертва. 6 часа Христос се трудил на кръста и на седмия починал.	Марко 15:25; 15:34; Деян 3:1; Пс. 141:2; Числа 28:8
7 ^{ми} ден	Събота	6 дни работа и след това почивка	Изх. 20:8-10
7 дни	Безквасни хлябове	7 дни безквасни хлябове	Лев. 23:6
7 седмици + 1 ден	Петдесетница	Броят се 7 седмици до Петдесетница	Лев. 23:15
7 ^{ми} Месец Броят се 7 новолуния	Тръби, Умилостивение, Шатри (7+1 дни)	Броят се 6 месеца и след това в 7 ^а месец има 3 празника	Лев. 23:24-39; Ис. 66:23, 4 Царе 4:23; Ез. 46:1
7 ^{та} година	Събота за земята	Броят се 6 години, а 7 ^{та} година е	Лев. 25:3

		почивка	
7x7 години + 1	Юбилей	Броят се 7x7 години до юбилея и следва почивка	Лев. 25:8-10
7 ^{та} x 1000 години	Милениум	Броят се 6 пъти по 1000 години и следва почивка	Откр. 20:6

Обърнете внимание, че вдъхновението не ни казва да помним всеки седми ден, но да броим по седморки. Възможно ли е нашият Баща да иска да напише на всяко разделение на времето Своята велика любов към Сина Си и към нас чрез Него?

Като преливащ извор

Има една хубава илюстрация в книгата Изход, която ни дава възможност за една по-задълбочена оценка на това, което се случва по време на жертвата.

Изх. 17:3-6 Но народът беше ожаднял там за вода и народът роптаеше против Мойсей, като казваше: Защо ни изведе от Египет? Да умориш от жажда и мен, и децата ми, и добитъка ми? Тогава Мойсей извика към ГОСПОДА и каза: Какво да правя с този народ? Още малко и ще ме убият с камъни! А ГОСПОД каза на Мойсей: Излез пред народа и вземи със себе си някои от израилевите старейшини; вземи в ръката си и жезъла си, с който удари реката, и иди. Ето, Аз ще застана пред теб там на канарата в Хорив, а **ти удари канарата, и от нея ще излезе вода**, за да пие народът. И Мойсей направи така пред очите на израилевите старейшини.

Скалата, която ударил Мойсей, била символ на Христос, който е посечен за нас.

1 Кор. 10:4 и всички са пили от едно и също духовно питие, защото пиеха от духовната Канара, която ги придружаваше — и **тази Канара беше Христос**.

Мат. 26:31 Тогава Иисус им каза: Вие всички ще се отвърнете от Мен тази нощ, защото е писано: „**Ще поразя пастира** и овцете на стадото ще се разпръснат.“

Чрез символизма на ударената скала, виждаме животворния поток, който изтича в момента на удрянето ѝ. Имаме и друг символ за това по време на самата смърт на Христос на кръста.

Йоан 19:34 Но един от войниците прободе с копие ребрата Му и веднага изтече кръв и вода.

Ударената скала бе символ на Христос, чрез който се предаваха най-скъпоценни духовни истини. **Както животворните води потекоха от ударената скала, така от Христос, Който бе “поразен от Бога... наранен за нашите престъпления, бит биде поради**

нашите беззакония” (Исая 53:4, 5), потече за изгубената раса изворът на спасението. Патриарси и пророци – с. 411 / бълг. гл. 37
Ударената скала - параграф 3

Когато символът на закланото агне се комбинира с ударената скала, откриваме, че животворните потоци на изкуплението протичат през всички тези седморки. Ако сутрин признаваме жертвата на Христос със ставането си, за нас се отваря животворният поток, и ни е вдъхвана насладата на Отец чрез Христос. Вечерната жертва се припомня след един период от шест часа. За онези от нас, които признават жертвата на Христос и спират, за да си я припомнят, се отваря още веднъж изворът и започваме да плуваме в потока на любовта на Отец към нас.

Това продължава и във всяка събота, всяко новолуние, а след това и в определените времена на празниците, когато е трябвало да се заколва агнето. При всяко едно от тези определени времена Отец ни изпраща Своята наслада чрез Сина Си. Когато признаваме Сина, потоците влизат в сърцата ни и в този процес сме освещавани; в своята почиваща синовност ние преставаме да грешим и вече не изразяваме предишната си самоопределена сирашка малоценност.

Ако жертвената система е била замислена да сочи към едно събитие от шестте хиляди години, тогава това не можеше ли да бъде отразено в жертването на едно единствено агне веднъж в годината, или в едно агне веднъж на седем години? Жертването всеки ден, всяка седмица, всеки месец и всяка година не предполага ли изливането на потоци любов във времената, когато тези жертви са били принасяни? Ако не е имало животворни потоци, изливащи се в тези времена, тогава заколването на хиляди животни не е било от полза за принасящите жертвите. Тогава те са служили единствено, за да се запази живо учението за един бъдещ Месия. Щеше да е невъзможно светлината, която струи от Голгота, да сияе и на лицето на Мойсей, ако той не е живеел в скъпоценния поток на насладата на Отец, чрез жертвата на Божия Син, заклан от основаването на света. (Откр. 13:8).

Когато гледаме на съботата като на онова време, когато Отец е изразил Своята наслада в Сина Си по един пълноценен начин, тогава наистина ли е толкова трудно да се гледа на Отец, като на такъв, който копнее да изпрати тази вест във всеки аспект на времето? Всеки ден, всяка седмица, всеки месец, всяка година, на всеки седем години и на всеки

седем пъти по седем години плюс една, Отец призовава децата Си. Живият поток на любовта на Отец се излива върху нас в по-голяма мярка при определените времена. Каква скъпоценна мисъл. Тя прави съботата толкова сладка и създава усещането за радостно очакване. Само си помислете - когато се събуждате сутрин и идвате на сутрешно богослужение, можете ли да отворите сърцето си за вашия Баща с едно по-голямо осъзнаване на факта, че по това време Неговият Дух наистина се излива върху вас и ви казва: “Ти си мое възлюбено дете в което се наслаждавам.” Същото се случва и всяка вечер, а и всяка събота и продължава нататък, отново и отново. Копнеете ли за това? Вземете постелката си и започнете да ходите в тези постановления на любовта!

Освежителни сезони

Има мнозина, които биха казали: “Няма нужда да чакам някакво специално време, за да знам, че съм дете на Бога чрез Иисус Христос. “Знам това, всяка секунда и всеки ден.” Бихте ли казали нещо такова на вашата съпруга и децата си? “Нямаме нужда от специални времена, за да си припомним колко ценно е семейството ни; знаем че се обичаме и можем да си го казваме по всяко време. “Няма нужда от годишнини или някакви специални случаи в живота ни.” Дали една съпруга казва на своя съпруг: “Знаеш че те обичам и затова нямаме нужда от каквито и да е специални времена на интимност, за да празнуваме отношенията си.” Самодоказваща се истина е, че имаме времена за всяко нещо в живота. Храним се по определено време, а не цял ден. Имаме определено време за работа, игра и сън. Имаме също време, което посвещаваме специално за богослужение, в което време оставяме всяка друга дейност настрана, за да се съсредоточим върху това, което правим. Това е един ясно разкрит библейски принцип.

Екл. 3:1 Има време за всяко нещо и определено време за всяко намерение под небето.

Библията ни казва, че когато слушаме Божиите заповеди, тогава правдата ни от Него е като вълните на морето:

Ис. 48:18 О, да беше послушал заповедите Ми! Тогава мирът ти щеше да бъде като река и правдата ти — като морските вълни.

Вълните идват на приливи и отливи. Точно така идват и определените времена на нашия Отец към нас, чрез постановленията. Всяка вълна отива нагоре по брега, а след това се връща в океана. На по-широко ниво, приливната вълна покачва брега, а след това го връща в предишното му състояние. А при новолуние и пълнолуние приливите стигат много високо спрямо брега. Всички тези природни чудеса ни учат как правдата на нашия Бог идва при нас.

Обърнете внимание какво казва Писанието за времето на освежаването:

Деян. 3:19 Затова, покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви, когато дойдат освежителни **времена** от присъствието на Господа;

Този стих ни показва, че има *времена* на освежаване. Думата на гръцки е в множествено число и ни казва, че има повече от едно освежаващо време. Заличаването на греха говори за запечатването, а запечатването е свързано със съботата:

Съботата ще бъде големият изпит за вярност, защото тя е оспорваната точка от истината. В това последно изпитание, което ще дойде върху хората, ще бъде теглена разграничителна линия между хората, които служат на Бога и които не Му служат. Докато спазването на фалшивата събота в съгласие със законите на държавата, но в противоречие с четвъртата заповед ще бъде признание за вярност към враждебна на Бога сила, **пазенето на истинската събота с послушание на Божия закон, ще бъде доказателство за вярност към Твореца.** Докато едни ще се подчинят на земни авторитети и ще приемат белега на звяра, **други ще изберат Божествения авторитет и ще приемат Божия печат.** Великата борба – с. 605, параграф 2 / бълг. гл. 38 - Последното предупреждение - параграф 7

Сега Исус е в святия си храм и ще приеме нашите жертви, нашите молитви и изповеди на грешки и грехове, и ще прости всичките престъпления на Израил, за да могат те да бъдат заличени, преди Той да напусне светилището. Тогава святите и праведните ще си останат святи и праведни, защото **греховете им ще бъдат заличени и те самите - запечатани с печата на живия Бог.** Ранни писания – с. 48 / бълг. Опитности и видения - Следващи видения - Изпитанието на нашата вяра - параграф 5

Как е възможно съботата да е печат на Бога без да вярваме, че тя е чудо на Бога между нас и Него? Какво е това чудо? Това е разтопяващото се сърце на Божието дете, когато приема думите на Отец: “Ти си мой възлюбен син в когото Аз се наслаждавам.” То приема тази истина със съзнанието за цялата си нечестивост пред Бога. То вярва, че е простено и чрез Христос си почива в обятията на Отец.

Увеличаване на благословието.

Природата ни говори за любовта на Бога по много начини. Приливите на океана се повлияват от слънцето и луната. По време на новолуние и пълнолуние, приливите на земята са много по-силни. Писанията ни казват, че слънцето и луната са били създадени и за времена:

Бит. 1:14 И Бог каза: Да бъдат светила на небесната твърд, за да разделят деня от нощта; нека служат за знаци и за времена [еврейски - 4150], и дни, и години;

Думата времена на еврейски е моёд:

Еврейски – 4150 От еврейската дума 3259; съществително собствено – определено време, т. е. Едно фиксирано време или сезон; специфично - празник;

Така че слънцето и луната трябва да се използват за определяне на времената и особено празниците. Най-интересно е описанието на жената в Откровение 12-та глава.

Откр. 12:1 И голямо знамение се яви на небето: жена, облечена със слънцето, с луната под краката ѝ, и на главата ѝ – корона от дванадесет звезди:

Божията църква е облечена с времето на нейния Бог. Слънцето, луната и звездите са дадени, за да определят времената на освежаване от присъствието на Господ. Павел говори за това отчасти, когато пише на Солунците:

1 Сол. 5:1 А за годините и времената, братя, няма нужда да ви пиша.

Думата за времена, която е използвана тук е точно същата, която е използвана в гръцкия Стар завет за времената в Битие 1:14. На еврейски тази дума е моёд.

И така, църквата на Бога, както е разкрита в Откровение 12-та глава, е облечена със светлината на Божията любов. Тази любов се разкрива във времената на освежаването, свързани с отброяването на седморките в хармония със седмokratния принцип на съботата. Съботата е времето, в което Отец е изявил върховната Си наслада в

Своя Син. Виждаме, че апостол Йоан е облечен в същата „дреха“, когато заявява:

1 Йоан 3:1 Вижте каква любов ни е дал Отец – да се наречем Божии деца; а такива и сме. Затова светът не ни познава, защото Него не позна.

Това е дрехата, която Христос носил, когато се изправил срещу Сатана в пустинята. Той се придържал към уверението дадено при Неговото кръщение:

Мат. 3:17 И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото Се наслаждавам. (Превод на Тиндейл)

Църквата на Бога побеждава чрез кръвта на агнето (жертвата) и словото на тяхното свидетелство, а свидетелството им е, че те наистина са деца на Бога, възлюбени от Отец. Това свидетелство идва при тях особено по време на съботния седмореен принцип.

И така, ако се върнем отново при слънцето и луната във връзка с приливите, забелязваме, че седмичната събота се наблюдава чрез отброяването на седем завъртания на слънцето спрямо земята. Всички годишни празници са по време на първите седем месеца на годината и изискват отброяване на седем цикъла на луната спрямо земята. Щом слънцето и луната дават отражение върху приливите на океана, възможно ли е също така, когато седмичната събота съвпадне с някой от празниците, като например пасхата и шатрите, духовното благословение да идва като голям прилив?

Йоан 19:31 И понеже беше денят на приготвянето, за да не останат телата на кръста в съботата, защото **онази събота беше велика**, юдеите помолиха Пилат да им пречупят краката и да ги махнат оттам.

Христос бил разпънат в петък, което е било в началото на празника безквасни хлябове. Затова следващият ден, който бил съботата от седмия ден на седмицата бил също и един от дните на безквасните хлябове. Йоан нарича това велика събота. Това била една седмична събота в порядък или съзвучие с ден от празниците. Думата на гръцки може също да се преведе като *голяма* или *силна*. Възможно ли е при

подреждането на съботата и празника, гласът на нашия Баща към децата Му, да ни говори по-силно и да достига по-дълбоко в сърцата ни, когато отговаряме на Неговия зов? Подобно на високата приливна вълна в океана, възможно ли е да има по-висока вълна на Духа, който говори на душите ни по това време?

В Откровение 12-та глава жената е застанала на луната. А книгата Псалми ни казва:

Пс. 104:19 Той е направил луната за определяне на времената и слънцето знае залеза си.

Господ е определил луната за времената (моѐд). Когато слушаме гласа на нашия Баща, според Неговите определени времена, възприемаме гласът Му по-силно, когато казва: “Ти си мое възлюбено дете, в което аз се наслаждавам.”

Това е в пълна хармония с отношенията на Отец и Сина. Както Синът е сияние на славата на Отец, така и определените годишни времена правят по-ярка любовта на Отец към нас, чрез Христос, Неговия Син, в определените времена на седмицата. Ако желаете да научите повече за този принцип, прочетете книжката *Божественият модел на живота*.

Ако апостол Йоан нарича комбинацията от безквасните хлябове и седмичната събота „велик ден“, то какво може да е великото в него освен онова, за което съботата е била предназначена първоначално – едно благословение в по-голяма мярка от нашия Баща. Вкусете за себе си и вижте.

Един от учениците на Йоан ни дава представа за това, което е вярвал апостолът. Йоан е вярвал, че съблюдаването на пасхата е част от евангелието:

Поликрат: “Затова ние спазваме неотклонно деня, нито добавяме, нито отнемаме, защото в Азия [Мала] спят големи просветители, и те ще възкръснат в деня на идването на Господ, когато дойде със слава от небето и потърси всички светии. Такива били Филип... и две от дъщерите му...[с. 507] **Също и Йоан, който лежеше на гърдите на Господ...** А също и Поликарп от Смирна, и двамата епископи и мъченици, и Трасий, епископ и мъченик, от Еумения...[Също] Сагарис,... Папириус,...и Мелито... **всички тези**

спазваха четирнадесетия ден на Пасхата според евангелието, никога не се отклониха, но следваха правилото на вярата. И аз Поликрат, също, най-малкият от всички вас, живея според традицията на своите сродници, и съм последвал някои от тях. Защото седмина от семейството ми бяха епископи, а аз съм осмият, и моите сродници винаги спазваха деня, когато хората премахваха кваса. Затова братя, аз, който живях шестдесет и пет години в Господ и общувах с братя от всяка страна, и изучих цялото свещено Писание, не се страхувам от заплахи, защото онези, които са по-големи от мен са казали: 'По-добре да сме послушни на Бога отколкото на хората.'" (Адвентен библейски коментар, Том 9, стр. 362)

Когато приемете, че насладата на Отец се дава на децата Му, чрез Христос, в съботния седмореен принцип, всички определени от Господ времена могат лесно да бъдат възприети като част от евангелието.

Има мнозина, които вярват, че празниците на Господ всъщност не били духовни празници за живеещите преди кръста. Те вярват, че празниците са били само символ на Христовото дело, което щяло да се осъществи стотици години по-късно. Едно такова убеждение отрича делото на Христос в евангелието преди кръста и това, че светлината на Голгота е сияела от лицето на Мойсей. Има само един начин, чрез който можете да постигнете почивка и това е чрез Духа на Христос. Всички текстове по-надолу говорят за почивка; почиването в насладата на Отец, чрез Христос.

Изх. 16:23 А той им каза: Това е точно което каза ГОСПОД. Утре е събота, свята **почивка** [еврейски - 7677 Шабатон] на ГОСПОДА; опечете, колкото искате да опечете, и сварете, колкото искате да сварите, а каквото остане сложете настрана да ви стои за утре.

Изх. 31:15 Шест дни да се върши работа, а седмият ден е събота на **почивка** [еврейски - 7677 Шабатон], свята на ГОСПОДА. Всеки, който върши работа в съботния ден, непременно да се умъртви.

Лев. 16:30-31 защото в този ден ще се направи умилостивение за вас, за да се очистите от всичките си грехове и да сте чисти пред

ГОСПОДА. Това да ви бъде събота за **почивка** [еврейски - 7677 Шабатон] и да смирите душите си; това е вечна наредба.

Лев. 23:24 Говори на израилевите синове и кажи: В седмия месец, на първия ден от месеца, да ви бъде **почивка** [еврейски - 7677 Шабатон], спомен със свирене с тръби, свято събрание.

Лев. 23:39 А на петнадесетия ден от седмия месец, когато ще сте прибрали произведенията на земята, да празнувате ГОСПОДНИЯ празник седем дни; първият ден да бъде **почивка** [еврейски - 7677 Шабатон] и осмият ден — **почивка** [еврейски - 7677 Шабатон].

Забележете, че за всяко от горните времена се използва думата *Шабатон*. Думата *почивка* тук е същата *почивка*, която се намира в Христос. Не е възможно да се почива или да се преживее *Шабат* извън Христос:

Мат. 11:28 Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви дам почивка.

Думата *почивка*, използвана от Христос е гръцкият еквивалент на *Шабатон*. Затова четвъртата заповед може да бъде спазвана само в евангелието; едно евангелие, което ни донася насладата на Отец чрез Духа на Христос.

Съботата по-пълно

През целия си живот съм бил пазител на съботата. През цялото това време посещавах съботните богослужения. Беше ми казвано, че съботата е едно специално време за приятелство с Господ. Това е Неговият специален ден. Нито веднъж през цялото това време, не ми беше обяснено, че съботата е всъщност един специален дар на Святия Дух. Когато изучавах писанията на А. Т. Джоунс, в една от проповедите му във връзка със съботата, попаднах на следното твърдение:

Следователно съботата бе замислена да доведе до човека, който вече е бил благословен от Бога с духовни благословения—съботата трябваше да донесе допълнителни духовни благословения до човека? Е, това така ли е все още? [Събранието: "Да."] "Словото на Бога живее и трае завинаги." Значи е така и сега.

Следователно, Той е направил деня свят. Но кое е това, което прави деня свят? Няма нужда сега да минавам през текстовете по този въпрос; вие направихте това по време на разговора с брат Прескът по-миналата събота. Какво беше това, което правеше деня свят? [Събранието: "Присъствието на Бога."] **Присъствието на Бога прави нещата свети. То прави дадено място свято. То прави човека свят. Присъствието на Бога направи деня свят. Значи светостта на Бога е прикрепена към този ден.** Присъствието на Бога, свялото присъствие на Бога, е прикрепено към седмия или съботния ден. Е, **добре тогава, когато човекът дойде при този ден по единствения начин, по който човек може да дойде, с духовен ум—с ума на Духа на Бога—и приеме духовната почивка, духовното освежаване, което е в него, духовното благословение, което е в него, не получава ли той също онова присъствие, не става ли участник в това присъствие, в което Божията святост го преобразява? Да, наистина това се случва с него. И това е спазване на съботата.**

Е, тогава, Той е осветил деня, но няма нужда и този текст да го преговаряме. Кое е това, което осветява? [Събранието: "Присъствието на Бога."] Тогава, присъствието на Бога, Неговата осветяваща сила е в седмия ден. Така ли е? [Събранието: "Да."]

Тогава човекът, който идва при Шабата на Господ според идеята на Господ за Господната събота, и Неговото намерение, придобива духовна почивка. Той я намира там. Той намира духовно освежаване, наслада; намира духовно благословение. Той намира присъствието на Бога и святостта, която това присъствие донеся, за да го преобрази. И той намира тази освещаваща сила в това присъствие, което освещава деня, за да освети него.

С каква цел се прави всичко това? Защо беше направена тази събота? [Събранието: "За човека."] Тя беше направена за човека. Е тогава, Бог си почина и постави Своята духовна почивка върху този ден заради човека, нали? [Събранието: "Да."] Божието освежаване, Неговата радост в този ден беше за човека. Благословието, с което Той я благослови беше за човека. Святостта, която Неговото присъствие докара в нея и която ѝ предаде Неговото присъствие, беше за човека. Неговото присъствие, което я освещаваше беше за човека. Е, тогава, не е ли така, че човекът може да бъде участник в Неговото присъствие чрез съботата и да се запознае чрез една жива опитност с духовната почивка на Бога, духовното благословение, святостта, присъствието на Бога, което освещава, присъствието на Бога, което освещава него? Не е ли това, което Бог възнамеряваше съботата да докара на човека? Е, човекът, който приема всичко това от съботата е човек, който е съботопазител. И той също го знае. Той го знае и се наслаждава да го знае.

А сега друго нещо: Кой беше реално присъстващият деятел при сътворението? [Събранието: "Христос."] Кой си почина? [Събранието: "Христос."] Кой беше освежен? [Събранието: "Христос."] Кой благослови? [Събранието: "Христос."] Чие присъствие го направи свят? [Събранието: "Това на Христос"] Чие присъствие е в този ден? [Събранието: "Христовото."] Тогава, човекът, който не е осветен от присъствието на Христос, и не е станал свят, и не е благословен, и на когото това не е донесло почивка, такъв не може да спазва съботата. Не виждате ли, че само с Христос в човека може да бъде спазена съботата; защото

съботата докарва и има в себе си присъствието на Христос.

А. Т. Джоунс – Бюлетин на Генералната конференция, проповед 20, 1983 г.

А. Т. Джоунс разкрива по един внимателен начин, че благословието в съботата е присъствието на Бог и присъствието на Христос. Това никога не ми е било обяснявано точно по този начин. Защо не се прогласи на народите, че най-пълната мярка от дара на Святия Дух се намира в съботата? Това е единственият възможен начин съботата да бъде печатът на Бога, защото ние сме запечатвани чрез Святия Дух:

Еф. 4:30 И не наскърбявайте Светия Божи Дух, в когото сте запечатани за деня на изкуплението.

Еф. 1:13 В Него и вие, като чухте словото на истината – благовестието на вашето спасение – и като повярвахте в Него, бяхте запечатани със Светия Дух на обещанието.

Святия Дух на обещанието идва при нас във времената на освежаването. Святия Дух ни е обещан в определените времена. Като илюстрация за това, помислете за времето на обещания дар на Святия Дух след възкресението на Христос.

Деян. 2:15 Защото тези не са пияни, както вие мислите, понеже е третият час на деня.

Святия Дух бил излят с голяма сила след изброяването на седем седмици плюс един ден, след празника на първите плодове. Дошъл в третия час, което е времето на сутрешната жертва.

Спомняме си, че всеки ден има дар на Духа по време на сутрешната и вечерната жертва. Сутрешната жертва била в третия час, а вечерната жертва идвала след интервал от шест часа. Така че дарът на Духа дошъл на определеното време в деня на Петдесетницата по време на сутрешната жертва. Това не е случайно събитие, но е точно според времето на нашия Баща. Жената, която стои на луната и е облечена със слънцето знаела за събирането в това определено време, за получаване благословието на нашия Баща чрез Господ Исус.

И така, наистина има специално благословение, което идва всеки ден. Идва при сутрешната и вечерната жертва. За нас днес това означава

събиране сутрин и вечер за богослужение, за приемане дара на нашия Баща, чрез признаване жертвата на нашия Спасител.

Във всяко семейство трябва да има определено време за сутрешно и вечерно богослужение. Колко подходящо е родителите да събират своите деца около себе си преди закуската, за да благодарят на небесния Отец за Неговата защита през нощта, и да го молят за помощта, ръководството и грижата Му през деня! Колко е уместно, също, когато при идването на вечерта родителите и децата да се съберат още веднъж пред Него и да Му благодарят за благословенията на деня, който е отминал! Детско водителство – с. 520, параграф 1 / бълг. Гл. 78 Силата на молитвата – параграф 11

Повишаването и засилването на любовта към изучаване на Библията, зависи много от използването на часа за богослужение. **Часовете на сутрешното и вечерното богослужение трябва да бъдат най-сладките и най-полезните по време на деня.** Нека се разбере, че в тези часове не трябва да се натрапват никакви обезпокоителни и нелюбезни мисли; че родители и деца се събират, за да се срещат с Иисус и да поканят в дома присъствието на свети ангели. Нека службите бъдат кратки и пълни с живот, приспособени към случая и различни от време на време. Нека всички се присъединят към четене на Библията и да се учат и често да повтарят Божия закон. Детско водителство – с. 520, параграф 1 / бълг. Гл. 78 Силата на молитвата – параграф 19

В продължение на години, сутрешните и вечерните богослужения ми бяха много трудни за поддържане. Сега, когато знам, че това са специални времена, определени от нашия Баща за получаване на дара на Неговия Дух за съответния ден, това се превърна в една наслада. Това не е дело, което се извършва, за да се заслужи спасение, но по-скоро приемане на правдата на Христос чрез вяра и отговор на Неговите призиви. Желаете ли да приемете дара на Духа, който идва сутрин и вечер? Имате ли нужда от такъв дар? Ако нашият Баща ни го предлага, тогава смятам, че имаме нужда от него.

Истинският пазител на съботата е този, който вярва, че нашият Баща ни изпраща Духа Си в определени времена. Точно както се храним в

определено време, за да можем да имаме сили за следващите пет или шест часа. Така също, ние получаваме даровете на Духа в определени времена и ходим в силата на тези определени времена. Това е съботата, в по-голяма пълнота. Тази истина ще разгневи църквите и номиналните адвентисти:

Видях, че Бог има деца, които не познават и не пазят съботата. Те не са отхвърлили светлината за нея. В началото на времето на скръбта, **ние бяхме изпълнени със Светия Дух. Излязохме да прогласим по-пълно съботата.** Това разяри църквите и адвентистите по име, тъй като те не можеха да опровергаят истината за съботата. Ранни писания – стр. 33 / бълг. Опитности и видения – Следващи видения - параграф 5

Защо праведните прогласяват съботата по-пълно? Това е така понеже чрез съботата те получават специалните дарове на Святия Дух. Дали Сатана иска хората да приемат тези неща? Със сигурност не! Това е причината поради която той действал чрез силата на малкия рог, за да промени святите празници и закона:

Дан. 7:25 Той ще предизвика Всевишния и ще потиска святия народ на Всевишния. **Той ще се опита да промени свещените им празници и закони**, и ще бъдат под контрола му за време времена и половин време. (Нов жив превод)

Става очевидно защо Сатана иска да промени свещените празници, когато знаете, че чрез тези определени времена Божиите деца обновяват чувството си за синовност в Бога. Те влизат в насладата на Отец към Сина Му, която Той изразил в онзи първи съботен ден. В Христос получаваме това духовно благословение в пълнотата му.

Среднощният вик

Притчата за десетте девици от Матей 25-та глава играе ключова роля в преживяването на Божия народ точно преди края на благодатното време.

Мат. 25:1-6 Тогава небесното царство ще се сравни с десет девици, които взеха светилниците си и излязоха да посрещнат младоженеца. А от тях пет бяха разумни и пет – неразумни. Защото неразумните, като взеха светилниците, не взеха масло със себе си. Но разумните заедно със светилниците си взеха и масло в съдовете си. И докато се бавеше младоженецът, се додряма на всичките и заспаха. А посред нощ се нададе вик: Ето, младоженецът (идва)! Излизайте да го посрещнете! Тогава всички онези девици станаха и приготвиха светилниците си.

Разликата между мъдрите и глупавите девици е, че мъдрите девици имат допълнително масло в съдовете за светилниците си. Маслото е символ на Святия Дух. Мъдрите девици са приели повече от Святия Дух, отколкото глупавите. Как са го получили? Мъдрите девици стоят на луната, облечени със слънцето. Те отговарят на зова на Христос.

Мат. 11:28 Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви дам почивка.

Мъдрите идват, когато Той ги зове. Ето един пример за призив на Исус:

Йоан 7:37 А в последния ден, великия на празника, Исус застана и извика, като каза: Ако някой е жаден, нека дойде при Мен и да пие.

Исус ги призовава по време на празника, защото това било определено време на Отец за по-голям прилив на Духа. Идеята е, че ние можем да дойдем по всяко време на деня и нощта при Христос, но Духът ще ни подбужда особено през тези времена:

1. Сутрин
2. Вечер
3. Събота
4. Новолуние
5. Празника на безквасните хлябове
6. Празника на седмиците
7. Празника на шатрите

Това са сезоните на освежаване, които действат според седмория принцип на съботата. През 1844 г. Господ е положил една основа за Божия народ, когато е даден Среднощният вик. Господ водил един човек на име Самуел Сноу, за да определи с точност библейския календар, за да се реши кога е Денят на Умилостивението. Когато обявил датата през август 1844 г., Духът бил излят с голяма сила.

Към края на втората ангелска вест видях силна небесна светлина да огрява Божия народ. Лъчите ѝ изглеждаха светли като слънцето. И чух гласове на ангели да викат: “Ето, Младоженецът иде; излизайте да го посрещнете!”

Това бе среднощният вик, който трябваше да даде сила на втората ангелска вест. Ангели бяха изпратени от небето, за да събудят обезкуражените светии и да ги подготвят за предстоящото им велико дело. Първите, приели тази вест, не бяха най-даровитите мъже. Ангели бяха пратени при скромните, предани души и ги подтикваха да издигнат гласа: “Ето, Младоженецът иде; излизайте да го посрещнете!”

Тези, на които бе поверен този вик, бързаха и високо проповядваха вестта в силата на Светия Дух, и събуждаха обезкуражените си братя. Това дело не се крепеше на мъдростта и учеността на хора, но на Божията сила; и Божиите светии, които чуваха вика, не можеха да му противостоят. Най-духовните приемаха вестта първи, а водителите на делото отпреди я приемаха последни и подпомагаха повишаването на вика: “Ето, Младоженецът иде; излизайте да го посрещнете!” Ранни писания – стр. 238, параграф 2 / бълг. Опитности и видения - Втората ангелска вест – параграф 2

Това което дало сила на Среднощния вик било изчислението на календара. Тази светлина е трябвало да осветлява целия път до града:

Обърнах се да видя къде е адвентният народ в този свят, но не можах да го намеря. Тогава чух глас да ми казва: “Погледни пак, но гледай малко по-високо”. Повдигнах очите си и видях една права и тясна пътека, простираща се високо над света. Адвентният народ пътуваше по тази пътека към святия град, който се намирал на другия край на пътеката. **Зад пътуващите адвентисти, в началото на пътеката, имаше блестяща светлина, за която един ангел ми каза, че представлявала “среднощният вик”. Тази светлина огряваше цялата пътека и беше светилник за нозете им, за да не се спъват.** Ранни писания – стр. 14 / бълг. Опитности и видения – Моето първо видение – параграф 2

Среднощният вик включвал всички пророчески учения на Милъристите, които достигали до 1844 г., но това, което извело движението към целта, била вестта от Самуел Сноу. Тази светлина щяла да осветлява целия път до Божия град. Това означава, че календарът открит от Самуел Сноу, е актуален и за нас днес. Познавайки този календар, Божият народ може да знае времената и сезоните и да стане част от жената, стояща на луната и облечена със слънцето. Можем да получим по-пълно силата на Духа чрез освежителните сезони, определени от нашия Баща. От 1844 г. съботата е била изпитваща истина за получаването на Духа, необходим за запечатването на душата в тези последни дни. Това е допълнителното масло на мъдрите девици (extra virgin oil).

Не бъдете невярващи, но вярващи. Отец се наслаждава в нас и ще ни даде царството, когато отговорим на призивите определени от Него. Когато позволим на Христос да седне на планината на моёдим (Ис. 14:13) вместо Сатана, ще дойдем при Него, когато ни вика и ще получим Неговия запечатващ Дух на почивка.

Призован от тъмнината

Тази книжка изложи няколко библейски доказателства за това как *пълната събота* е кулминацията на печата на Отец върху челата ни, чрез Духа на Сина. Сега бих желал да споделя с вас част от моето лично свидетелство като втори свидетел, защото е писано:

Откр. 12:11 А те го победиха заради кръвта на Агнето и заради словото на тяхното свидетелство и не възлюбиха живота си дори до смърт.

Само три седмици след като кулите близнаци в Ню Йорк паднаха на 11-ти септември, 2001 г., проповядвах на едни срещи на север от Сидни в Австралия. В презентациите показвах контраста между две царства. Царството на Бога ни осигурява стойност в отношенията ни с нашия небесен Баща, чрез Христос. Царството на Сатана създава стойност посредством личната сила, личната позиция и изпълнение. Падението на Сатана бе представено като изпадане от неговата синовност към Бога в един цикъл на празнотата и малоценността. Човешката раса е наследила тази малоценност, когато паднала в грях. Ключът за победа над това царство е влизането в Синовността на Иисус чрез вяра. Отец разкрил истинската ни синовност в Христос при Неговото кръщение, а също и по време на конфликта Му със Сатана в пустинята. Ние сме приети във Възлюбения (Еф. 1:6). Думите на Отец към Неговия Син при кръщението са наши чрез вяра.

Кое събитие разпали всички тези мисли в мен? В първата половина на 2001 г. се разхождах една съботна сутрин. По това време не можех да посещавам църквата в продължение на няколко седмици заради болест. Докато се разхождах, започнах да размишлявам за деня, когато първородният ми син дойде на бял свят. Спомням си радостта, която почувствах, когато моята съпругата ми го подаде. Докато гледах очите му, стоях като вкаменен пред този вързоп от радост, който държах в ръцете си. В този момент се помолих. *Мили Господи, не допускай нищо да застане между мен и сина ми; само искам той да ме познае кой съм.*

Докато си припомнях тази мислена молитва, точно в този момент чух глас в ума си; *Ейдриън, точно така гледам и аз на теб*. Това напълно ме изненада. Дълбоко в мен се надигна дух на съпротива. *Но Господи, как би могъл да обичаш грешник като мен?* Тази мисъл ме накара да се осъзная, защото аз вярвах, че Иисус Христос прощава грехове, но това съмнение дойде от едно по-дълбоко ниво, което никога преди това не съм съзнавал. Когато моят небесен Баща намери път до мен чрез сина ми, за да ми покаже колко скъпоценен бях за Него, това извади на повърхността чувството ми за малоценност и аз намерих себе си воюващ срещу Него, макар и без да го желаех. Думите на моя Баща бяха като огън в душата ми. Тези думи се изправиха срещу чувството ми за малоценност и искаха да я погълнат. Тази борба продължи няколко минути, докато накрая не чух глас в ума си: *Ще отхвърлиш ли любовта ми към теб?* Отново бях изненадан и веднага изповядах греха си като казах в сърцето си: *Господи, приемам Твоята благодат чрез жертвата на Христос, това е просто прекалено хубаво, за да мога да го схвана, но го приемам*. Чрез моя син, небесният ми Баща достигна до сърцевината на моето същество, за да ми разкрие Своята любов към мен чрез Своя Син. Той изрови от под повърхността моите чувства на малоценност и спечели сърцето ми. Интересно е, че точно в събота Той изрази насладата Си от мен чрез Неговия Син.

Но въпреки че опитах тази свобода, врагът нямаше да се откаже без битка. Беше нужно време, за да може пламъците на любовта да погълнат чувството ми на малоценност. Тези нови мисли преобрази напълно начина ми на мислене и ме поведоха в път, който никога не бих могъл да си представя. Проповядването на свободата на синовността ни в Христос е едно нещо, но осъзнаването на това в каква степен другото царство държи сърцето ви е нещо съвсем различно, и така открих лично за себе си Великата борба под формата на война на идентичността. Озовах се в едно състояние на движение напред-назад между царствата, но съзнанието за малоценното ми мислене основано на изпълнение започна да става все по-ясно и по-ясно. Всеки път, когато пропадах в погрешното царство, можех да дойда до бреговете на реката и отново да

чужа гласа – “Ти си моят възлюбен Син, чрез Иисус Христос.” Бях намерил
ключа за царството! Наследих синовността си чрез Синовността на
Христос.

Войни на идентичността

С този ключ в ръката си, бях изпълнен с дълбоко чувство за благословение. Благословиенето, което почива върху Сина на Бога дойде при мен в много области на живота ми. Три години по-късно, започнах да споделям някои от тези концепции в една младежка библийска група и там срещнах Крейг и Бронуин Джейкъбсън. Крейг веднага прие вестта и се присъедини към нас в представянето ѝ. Следващата 2005-та година, започнах да описвам ключовите принципи, които ми бяха дадени през 2001-ва година, веднага след 11-ти септември. Отне ми почти 12 месеца, за да завърша това, въпреки че беше само една малка книга. Натъкнах се на няколко препятствия по време на завършването ѝ. Повечето от тях бяха свързани с предишни навици, отнасящи се до развлеченията. Всеки път, когато бях въвличан в някаква форма на развлечение, което е в противоречие с принципите на истинската синовност, ставах напълно неспособен да пиша каквото и да било. Когато изповядвах греха си, възстановявах синовността си и думите протичаха с лекота от ума ми към компютъра. Учудих се, че много от дейностите, които християните считат за безобидни, правеха невъзможни писането ми и свързването ми с Духа на това царство на отношенията. Бързо научих, че ако искам да остана в това царство, трябва да отхвърля от живота си всяко развлечение и забавление, което подхранва любов към силата и изпълнението.

Въпреки че съзнавах много от тези неща, чрез четенето на Духа на пророчеството, способността ми да ги побежда беше ограничена. Редовно пропадах в старите си навици след периоди на почитване на стаята ми от неща, които отблъскваха привързаността ми към Христос. В моя случай това бяха в по-голямата си част документални и исторически филми, спортни програми и компютърни игри. Първоначално, новата ми идентичност като син на Бога засили битката между плътта и Духа. Изглеждаше ми странно, когато виждах как другите се чувстваха напълно спокойни по време на участието си в определени форми на така нареченото безобидно развлечение, което превръщаше моя живот в ад. Питам се дали те не усещат това, което чувствах? Нямах ли борба в тях?

Отне ми няколко години докато наистина оценя действието на принципите на новото царство в живота си и през това време толкова много слоеве от старото царство трябваше да бъдат изкоренени и премахнати.

Кажи го на света

Пет или шест години след завършването на книгата *Войни на идентичността*, организирах срещи в западен Сидни под същото заглавие. Срещите бяха проведени на 28-ми и 29-ти април, 2006 г. Първите две срещи носеха заглавието *Идентичността е изгубена и Идентичността е възстановена*. По същество те бяха същите като онези, които провеждах през 2001-ва. След това представих проповедта *Славата на децата*. Тази проповед вземаше принципите на синовността, които ми бяха разкрити чрез историята за кръщението на Исус, и ги представяше на нивото на ролята, която бащата има в отношението с неговите деца. Това беше ключовият текст:

Пр. 17:6 Синове на синовете са венецът на старците и славата на синовете са техните бащи.

Тази презентация разкриваше ролята на бащите в благославяне на техните деца, така както нашият небесен Баща е благословил Христос при кръщението. Тя разкриваше, че благословието на Отец чрез Христос преминава към земния баща и към неговите деца. Ролята на майката определя доколко силно ще е благословието на бащата, понеже той ще има само толкова власт, колкото позволява съпругата му. Следващите две презентации предоставиха една семейна история, чрез сравняването на семействата на Нимрод и Авраам като проявления на две царства; едното е царството на благословието чрез отношения, а другото – царство основано на изпълнението и силата. Последната презентация показваше как тези две царства се отразяват на Втората ангелска вест и падането на Вавилон. За мен тези мисли бяха революционни, но всички те бяха естествен резултат от намирането на нашата синовност в Синовността на Христос. Атмосферата по време на срещите беше удивителна. Бяха раздвижвани сърца и в умовете на мнозина започна да изгрява светлина. Легнах си обгърнат от ръцете на Синовността на Исус и с голяма любов към моя небесен Баща.

Рано сутринта в неделя, на 30-ти април, към 5:00 се събудих от звука на пеене. Източникът на тази музика беше тайна за мен. Чух химна на Чарлз Уесли „И може ли да е истина?“ Умът ми се изпълни с мисли за цената на Голгота и радостта, която имах в несъмненото познание, че Бог беше мой Баща, чрез Христос. В този момент се усетих потопен в чувство за любовта на Отец. Усещането беше така велико, че си помислих, че ще се удавя. Бях толкова изненадан, че всъщност казах на моя Спасител, не знам колко още от това ще мога да понеса. Беше глупаво изказване, но не усетих осъждане и силата намаля. Чувството ми за малоценност отново се надигаше, но беше много по-слабо отколкото през 2001 г. Тогава много ясно чух заповедта: *Трябва да занесеш тази вест на света*. Вестта за нашата възстановена синовност чрез Синовността на Христос и благословието изливано чрез бащите в дома и старейшините и пасторите в църквата. Съгласих се да направя това, без да знам как. Веднага отидох при моя приятел Еди Перез, който пътуваше с мен, и му обясних какво се беше случило току-що. Той се съгласи да ми помага в това ново начинание.

Дълбокото благословение, което получих беше като огън в душата ми. Започнах, призовавайки моята съпруга и синовете ми да дойдат, за да ги благословя по време на вечерното богослужение в петък. Това благословение не може да бъде дадено, ако не е било прието. Без едно дълбоко усещане за любовта на Отец чрез Синовността на Христос, ние няма какво да дадем. Когато го получим чрез вяра, тогава искаме да го споделяме. Не може да бъде задържано.

Благословиенето

В една от църквите, където бях пастор по това време, поканих децата да излязат отпред и върху всяко едно полагах ръце и ги благославях. Молах се тихо преди всяка молитва. *Господи, какво искаш да кажеш на това дете?* Щом веднъж разбрах, че Отец е изливал благословенията Си чрез човешки канали, осъзнах жизнено важната роля, която трябва да имам, чрез изговаряне Словото на Бога в живота на семействата в моите църкви. Молитвата ми беше нещо подобно на това:

“Скъпи Татко, благодаря ти за Марион. “Тя е твоя скъпоценна дъщеря в която ти се наслаждаваш, чрез Христос, нашия Господ. “Нека тя винаги знае, че я обичаш и ѝ даваш благодат, за да е послушна на своите родители и нека расте като Божия жена, която винаги стои за правото. “Благодарим ти в името на Исус.”

“Татко, благодаря ти за Стефан. “Той е твой възлюбен син, в когото ти благоволиш, чрез Исус Христос. “Нека знае, че го обичаме като църковно семейство, да почита винаги родителите си и да расте като Божий мъж, както си го призовал.”

След това добавях някои неща, които ми идваха на ум и приключвах молитвата. На следващата сутрин, една от майките ми звънна и ми каза: “Знаеш ли какво ми каза току-що моята дъщеря? Тя каза: ‘Мамо, аз съм скъпоценна.’ “Тогавя я попитах, защо мислиш така мила? И отговорът беше: ‘защото пасторът каза така.’ Та нали аз самата бях казвала това на дъщеря си много пъти, но тя никога не се е повлиявала така както от начина по който това се случи вчера.”

Това беше върховен момент за мен. През ума ми мина мисълта: *сега вече знам какво означава да бъдеш пастор.* Светлина започна да изгрива относно ролята на бащите, старейшините и пасторите.

Яков 1:27 Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това – да наглежда човек сирачетата и вдовиците в неволята им и да пази себе си неопетнен от света.

Чистата религия на старейшините и бащите в църквата е да посещават сираците и вдовиците и да им говорят думите на Отец. Тяхно задължение е да им казват, че Отец ги обича и че са скъпоценни за Него. Ето това опазва човека чист от света. Това е принципът на благословието, който извява една от ключовите квалификации за един старейшина в църквата:

1 Тим. 3:4-5 Който управлява добре своя дом и държи децата си в послушание с пълна сериозност, защото, ако човек не знае да управлява своя дом, как ще се грижи за Божията църква?

Ако един мъж не знае как да благослови своята съпруга и децата си, как може да се грижи и да благословя църквата? Това да бъдеш Авраамов син приема едно напълно ново значение в контекста на благословието:

Бит. 12:2-3 Ще те направя голям народ и ще те благословя, и ще възвелича името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя онези, които те благославят, и ще прокълна онзи, който те кълне, и в теб ще се благославят всички земни племена.

Скоро след това, направихме церемония за благославяне, където един млад човек беше благословен от семейството и църквата. Беше време на една дълбока духовност и разширеното семейство на този млад човек, което нямаше връзка с църквата, заявиха: „ако вашата църква прави това, тогава ние искаме да я посещаваме!“

Малко по-късно ходих на екскурзия в Съединените Щати, която беше свързана с историческото ни наследство и посетих много места свързани с адвентните пионери. На 12-ти октомври, 2006 година, посетихме фермата на Уилям Милър. Беше истинска чест да посетя дома на човека, за когото бях чел толкова много. Имахме богослужение в тамошната малка църква, а след това отидохме наблизко в кленовата гора, за да си измием един на друг нозете. Борех се със здравословни проблеми от 1994 г. и бях отпаднал физически, поради дългото пътуване със самолет. Започнах да си мисля за заповедта, която ми беше дадена по-рано същата година – да занеса на света вестта за идентичността, и се питах

как би могло да се случи това докато се чувствах толкова изморен през цялото време. Понякога едва ходех заради едно възпаление и някои храносмилателни и стомашни проблеми. Докато стоях там, в горичката на Уилям Милър, погледнах нагоре към небето и видях два орела. Това веднага ми напомни онзи текст:

Ис. 40:31 Но онези, които чакат ГОСПОДА, ще подновят силата си, ще се издигат като орли. Ще тичат и няма да отслабнат, ще ходят и няма да се уморят.

Хванах се за това обещание и излязох от горичката с доверието, че Господ някак си ще направи това, което е обещал. Около месец по-късно, бях впечатлен от една мисъл свързана с благословието на Христос при Неговото кръщение.

Мат. 3:17 И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих.

Това събитие можеше да има сила само ако това беше един реален Баща, говорещ на един реален Син. Начинът по който Отец достигна до мен, е като ме накара да погледна към любовта, която изпитвах към моя син, за да я сравня с любовта, която Той изпитва към мен. След това ме увери в тази любов, чрез думите Му към неговия Син при кръщението. Осъзнах, че това можеше да има смисъл само ако Христос беше наистина роден от Отец. Тази мисъл ме впечатли:

Йоан 5:26 Защото, както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си;

Много парченца от пъзела се подредиха. Точно тогава храносмилането ми напълно се влоши и почти не можех да се храня. Трябваше да помоля да ми дадат болничен като пастор, защото просто не можех да работя. Шест седмици по-късно, посетих църковен лагер с една от църквите, на която преди това бях пастор. Имах споделяне с моя приятел Рубен Олшевски, един от църковните старейшини, и той се хвана за нещо, което бях споменал, и започна да ме изпитва по въпроса за Синовността

на Христос. Разхождахме се в планината Глория и това беше подходящо място за едно такова обсъждане. Въпросите, които Рубен задаваше, извадиха на преден план много неща, които изучавах и дадените от мен отговори му помогнаха да свърже много идеи и той много се развълнува. Неговият отговор ме насърчи да дълбая по-дълбоко, тъй като не бях сигурен какво да правя с тази информация. Един друг приятел преди това ме беше стопирал, когато повдигнах въпроса и аз не исках да отчуждавам хората.

Завръщането на Илия и Въпроси на живота

Докато копаех по-надълбоко, в мен продължаваше да расте убеждението и сигурността, че Исус беше Синът на Бога и че всичко, което Той притежава е наследено от Неговия Баща. Продължих да се боря със здравословните си проблеми и имах трудности с храненето. По това време направих пост със сокове за около две седмици и скоро след това, около средата на юли на 2007 г., се събудих посред нощта с множество мисли относно Сина на Бога и адвентната доктринална система. След като лежах буден, в продължение на около три часа, трябваше да стана и да започна да пиша. Това се случи много пъти през следващите две седмици, през което време завърших черновата на една книга. Цялото ми преживяване и изучаване бяха свързани с обръщането на сърцата на децата към Отец, чрез бащите, и обръщането на бащите към техните деца (Мал. 4:5, 6). Поради вестта към семействата озаглавих книгата *Завръщането на Илия*.

Следващите няколко години отправях много апели към моята църква, да даде място на родения Син и да Му позволи да влезе. Този апел беше отхвърлен и като резултат това доведе до отнемането на правата ми като служител. През втората част на 2008 г. се почувствах уверен да пиша за принципите на отношенията в царството, минавайки през всички основни доктрини и библейската история, тръгвайки от това, което научих, когато писах *Войни на идентичността*. Резултатът от това беше книгата *Въпроси на живота*, която бе завършена към края на 2008-ма година. В нея отделих доста време, размишлявайки върху позицията, заемана от съпрузите и съпругите, която би довела до протичането на благословието към техните деца.

Започнах да виждам появата на два принципа: на водачество и на подчинение, оценяване и уважение, благославяне и почитане, генеративен и отхранващ. Предишното ми разбиране за равенството на мъжете и жените по същество бе сляло в ума ми тези позиции. Принципът на благославянето ме подтикна да осъзная ясното различие

между мъжете и жените и това ми даде едно по-дълбоко проникновение относно това какво означава да бъдеш създаден по образа на Бога:

Бит. 1:26 **И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ**, по Наше подобие! И нека владеят над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всички пълзящи, които пълзят по земята.

Бях разбирал образа, споменат в този стих, като индивидуален образ. Сега, когато принципът на благословието се открояваше ясно в ума ми, изведнъж започнах да виждам образа на мъжа и жената като образа на Отец и Сина. Този паралел беше разкрит ясно в Писанието:

1 Кор. 11:3 Но искам да знаете, че глава на всеки мъж е Христос, глава на жената е мъжът, а глава на Христос е Бог.

Водачеството на съпругът над неговата съпруга следва същия принцип като ръководството на Отец над Сина. Това означава, че благословието, което Отец е дал на Своя Син е отразено в благословието, което съпругът трябва да предоставя на съпругата си. Това разкрива също, че както Ева беше взета от Адам, така и Христос е бил взет от Отец:

Пр. 8:22-25 ГОСПОД ме имаше като начало на пътя Си, преди древните Си дела. От вечността бях поставена, от началото, още преди създаването на земята. **Родих се, когато ги нямаше бездните**, когато нямаше извори, изобилстващи с вода. Преди да бъдат разположени планините, **преди хълмовете се родих**.

Откровението за Отец, който благославя Своя Син при кръщението, придаваше толкова повече смисъл на това как съпрузите трябва да благославят своите съпруги. Но, за да може да даде това благословение, самият съпруг трябва да бъде благословен и затова Христос е главата на мъжа – за да го благослови. Така че 1 Кор. 11:3 дава едно каскадно благословение на наслада от Отец към Сина и от Сина към съпруга, и от съпруга към съпругата, и разбира се от съпруга и съпругата към децата. Затова, когато съпругът и съпругата се покланят на единия истинен Бог и

Неговия Син, те са преобразявани в същия образ на благословение и започват да благославят. Поклонението на истинския Бог ще докара автоматично това благословение, когато го възприемаме.

Божественият модел

В началото на октомври 2011 г., всички тези мисли за водачеството и подчинението, и благославянето и почитането, експлодираха в отпечатването на книгата *Божественият модел*. Тя се основаваше на един ключов за адвентните пионери текст: 1 Коринтяни 8:6. Пиших почти всеки ден в продължение на две седмици, за да завърша книгата. Тя имаше специфична цел във връзка с това как човек трябва да се отнася с водачеството, когато то е в отстъпление. Книгата обясняваше благословието или проклятието, които идват в зависимост от това дали се движим в или извън определения канал. Правилно ли е една съпруга да предизвика публично съпруга си заради грешките му, за да го засрами? Дали едно такова отношение подпомага или намалява неговото водачество и желанието му да благославя? Трябва ли един член на църквата да изобличава публично църковните водачи, които са над него (или над нея)? Това ще има ли много по-далеч достигащи последици от предвижданото? Дали ако водачеството е заменено с една изгладена структура на организацията, това ще прекъсне способността за благославяне? Скръбта, която преживях с моята църква, създаде огромно изкушение да си отмъстя на ръководителите и да ги изоблича, но бях предупреден да не докосвам Господните помазаници, за да не би да си докарам проклятие.

Едно от нещата, които разбрах чрез Божествения модел е, че личността в позицията на канала *почива под* водачеството на източника. Така се случи, че докато пишех този принцип бе изразен в глава седма на книгата (седем се свързва със съботата). Обичам да добавям още слоеве към смисъла, там където това е възможно. В глава 18-та на книгата написах:

Ето къде божественият модел става важен. Принципът на съботата е да си починем от трудовете си. Само онези, които са способни да си починат в канала на благословието, могат наистина да си починат от своите трудове. *Божественият модел – стр. 122.*

Без напълно да осъзнавам, започвах постепенно да разбирам, че истинската съботна почивка може да бъде намерена само, там където Христос си почива в отношението със Своя Отец. Христос почива в пълното Си подчинение и послушание към Своя Баща. Това е единственото място за почивка във вселената и точно там обитава Христос. Ако възприемате Христос като съравен партньор, който е идентичен на Отец, тогава няма място за почивка, защото такава личност винаги стои на собствените си крака и никога не се обляга на друг.

Също така Божественият модел разкрива как се прилага принципът на източника и канала в много други отношения. Бавно и сигурно, започвах да виждам, че когато Бог казал “нека направим човека по нашия образ,” това означавало, че всички ключови неща в живота идват чрез Божествения модел на източник и канал. Моделът изяви следните неща:

Източник	Канал
Стар завет	Нов завет
Най-святото място	Свято място
Десетте заповеди	Книгата на закона
Слънце	Луна
Небесно светилище	Земно светилище
Библия	Духът на пророчеството

Тези връзки излизаха отвсякъде и подреждаха толкова много парченца от пъзела. Беше просто толкова смислено, че щом веднъж откриеш кой в действителност е Христос – подчиненият канал Син – тогава цялата Библия засияваше навсякъде с този образ. Тогава разбрах значението на този стих:

Кол. 2:2-3 за да се утешат сърцата им, като се свържат заедно в любов, за всички богатства на пълното проумяване, **за познаването на тайната на Бога – Христос, в когото са скрити всичките съкровища на мъдростта и на познанието.**

При разкриването на тайната на Бог и Христос, т. е. техните истински отношения, се видя скритото съкровище на мъдростта и знанието. Това откритие просто накара ума и сърцето ми да скачат от радост; толкова красива симетрия изписана в цялото творение и същевременно ключ за разбиране на цялото Писание. Колко удивителен е нашият Бог!

В разговорите с моите приятели Гари Хълкуист и Франк Клин, започнахме да си задаваме въпроси относно изводите от божествения модел на закона и съботата. Разбрах, че седмичната събота беше свързана със слънцето. Наблюдаваме седем цикъла на слънцето около земята. Годишните съботи пък се наблюдаваха в периода от седем пълни цикъла на луната. Започнах да се питам, *Възможно ли е съботата също да работи по божествен модел?* Един от ключовите принципи на божествения модел е този за увеличението.

Евр. 1:3 **Който, бидейки сияние на Неговата слава** и отпечатък на Неговото същество и държейки всичко чрез словото на Своята мощ, след като извърши (чрез Себе Си) очистване на греховете, седна отдясно на Величието във висините.

1 Кор. 11:7 **Защото мъжът не трябва да си покрива главата, понеже е образ и слава на Бога, а жената е слава на мъжа.**

Каналът е славата или отблясъкът на източника и в мен започна да изгрява мисълта, че вероятно годишните съботи можеха да докарат увеличено благословение, когато са подредени спрямо седмичната събота. Необходимо е да се разбере, че това има смисъл само ако сте закотвени в отношенията на Отец и Сина на благословение и почивка. Това е ключът. Ако работите на друга платформа, никое от тези неща няма да има смисъл. Всичко зависи от Бога на който се покланяте и от убеждението, че Той желае да ви благослови.

Божественият модел на съботата

Изучавах внимателно темата за постановленията. Зададох си един обикновен въпрос: Какво е отношението на книгата на закона към десетте заповеди? Дали тя е временна мярка, която след кръста оставя десетте заповеди в положение да стоят сами за себе си, или всъщност е част от божествен модел? Открих отговора на няколко места. Ето един ясен пример:

Народът бе показал, че много лесно се отклонява, и за да не остави възможност за изкушение, **Бог нареди на Мойсей да напише точно това, което Той заповядва - съдби и закони, даващи и най-малките подробности за Неговите изисквания към народа.** Тези указания се отнасяха до задълженията на хората към Бога, до задълженията им един към друг и към чужденците и **бяха просто принципите на десетте заповеди, увеличени по такъв специален начин,** че никой да не може да сгреша. Те бяха предназначени да пазят светостта на написаните върху каменните плочи десет заповеди. Патриарси и пророци – с. 364, параграф 1 / бълг. гл. 32 – Законът и заветите - параграф 3

Тук беше принципът на увеличението! След внимателно изучаване на Колосяни 2-ра глава, Деяния 15-та глава и Ефесяни 2-ра глава в светлината на божествения модел, бях удовлетворен да установя, че действително имаше канал на благословение, протичащ през определените времена на нашия Баща. Искях за себе си да установя дали теорията ще се окаже вярна. През октомври 2013 г., Крейг Джейкълсън и аз посетихме празника на Шатрите, организиран от Гари Хълкуист в Атланта, Джорджия. Почти не можех да се движа, понеже две седмици преди тръгването бях сринат от силна температура. Едва бях започнал да се възстановявам, когато пристигнах на срещите. Преди това можех да говоря само два или три дни и след това трябваше да вземам почивка. На празника, говорих всеки ден, в продължение на десет дни, стоях до късно всяка нощ и се прибрах у дома с повече енергия отколкото, когато тръгнах. Това което преживяхме беше едно изливане на благодат по един

увеличен начин. Признавам, че се чувствах нервен по отношение на някои аспекти в това събиране. Не бях свикнал с някои неща, но бях пазен от мисълта за увеличеното благословение, което идваше в седмичната събота, в съгласие с годишната събота и то стана реалност. Моят брат, Игор Вужица, говори за безопасното място в светилището, където братята можеха да се срещат в любов и това се случи пред очите ни. В седмичната събота на празника на Шатрите, бях планирал да поканя някои млади хора да излязат отпред за благословение. Когато се изправих, за да ги поканя, бях подбуден да призова всички. От 90-те души присъстващи там, около 80 от тях излязоха напред. Това не беше никакъв чувствен емоционализъм, но едно дълбоко убеждение в любовта на Отец чрез Христос, Неговият Син. Само онези, които бяха там могат да свидетелстват за това, което се случи в този ден. Любовта на Отец към Сина Му от първоначалната събота в Едем, се изливаше над нас и ни благославяше.

Продължих да изпитвам този принцип, чрез приканване на хората за благословение в съботата и особено в събота в комбинация с годишните съботи. Всеки път се получаваше същото. Това не е нещо, което е налагано на хората, но отговорът винаги беше по-голям, когато имаше подредба на съботите. Изпробвах това в няколко страни и разни езици, чрез преводачи. Отговорът винаги беше същият.

И така, след 2½ години на прилежно изучаване, молитва и изпитване пред лицето на едно наистина силно противопоставяне, аз съм напълно сигурен, че нашият Баща е дал празниците като увеличение на седмичната събота. Той излива Духа Си в тези времена според Неговия седмореен съботен принцип. Всичко това ни свързва с онази първа събота в Едем, когато Отец казал на Своя Син – “Ти си Моят възлюбен Син.” Против това не може да има закон.

Така че към настоящия момент, пътуването ми с благословието на моя Баща вече напълно се е преобразувало на благословение в съботата. Това е в пълна хармония с платформата на нашите пионери, за спазване

на всички Божии заповеди, чрез вярата на Иисус. Прочетете книжката *Стойте край граничните камъни* за повече по този въпрос.

Има мнозина, които възразяват, че пионерите ни никога не са спазвали празниците и затова ние също не трябва да ги спазваме. Когато признаете, че църквата е отхвърлила вестта от 1888-ма година, която вест включвала и въпроса за заветите и се е отправила към тъмнината, тогава няма да е трудно да се осъзнае защо те никога не стигнали до там, че да видят по-пълно съботата. Подготвих няколко книжки, които третират този въпрос и те са представени на 61-ва страница от тази книжка.

Наистина ли е толкова трудно да се види, че Сатана действително не желае хората да получат пълното благословение на небесния Баща чрез Христос? Той ще направи всичко по силите си, за да спре това. Той замисли да промени святите празници и закона. Обърна през 1888 г. водачите на адвентната църква срещу вестта от 1888 г. върху заветите, и още веднъж чрез неуспеха на църквата да отговори на комитета проучил вестта от 1888 г., а сега адвентното движение за Божеството също се противопоставя на светлината по този въпрос. Сатана не иска да бъдеш благословен, приятелю мой. Той не иска да бъдеш докоснат от този сладък Иисусов Дух, който идва на приливи в определените за освежаване времена. Ето, Той стои на вратата и хлопа за онези, които гладуват и жадуват за правдата.

Вест основана на определените съботни времена

Когато се върнах да проверя времената, в които ключовите вестии са дошли при мен се появи още едно доказателство за валидността на определените времена.

Събитие	Време
<i>Зачатие:</i> Моето лично откровение, че небесният ми Баща ме обича и не иска да има нищо между мен и Него.	2001 г. Събота на седмата година (Лев. 25) Събота от седмия ден
<i>Раждане:</i> Първи проповеди върху Войни на идентичността	2001 г. 28-30-ти септември. Ден на Умилостивението, Събота от седмия ден и събота на седмата година
<i>Мисия:</i> Призив да се каже на света	2006 г., 1-ви май - новолуние
<i>Осигурен с ресурс:</i> Борба в горичката на Милър и обещание за сила	2006 г., 12-ти октомври. 3 ^{ти} Ден от празника на Шатрите
<i>Основа:</i> Въпроси на живота	2008 г. Седма съботна година
<i>ключ:</i> Божественият модел	2011 г. От 30-ти септември до 14-ти октомври – Период от празника на тръбите до началото на Шатрите

Това не са случайни събития. Много от критично важните части на моето пътуване са се случили в определените времена и аз не знаех нищо за това до 2015-та година. Още преди да бъда призован от моя Баща, чрез постановленията, Той ми е отговорил и ме е благословил. Наистина Той е благодатен и милостив. През 2008-ма година, когато споделях с Крейг Джейкъбсън книгата *Завръщането на Илия*, във връзка с привършването ѝ, той и други ми казаха, че тя е част от вестта на четвъртия ангел. От тогава насам ми беше показано следното твърдение, което ви предлагам за размисъл.

"От къде е дошъл слухът, за мое твърдение, че Ню Йорк щял бъде пометен от приливна вълна. Никога не съм казвала това. Казах, че докато наблюдавах издигащите се нагоре големи сгради, етаж след етаж, **'Какви ужасни сцени ще се появят, когато Господ стане да разтърси ужасно земята! Тогава ще се изпълнят думите от**

Откровение 18:1-3.' Цялата осемнадесета глава на Откровение е едно предупреждение за това, което идва скоро на земята. Но аз нямам специална светлина относно това, което ще сполети Ню Йорк, **освен, знанието, че един ден големите сгради ще бъдат съборени чрез обръщане и преобръщане на Божията сила.** От светлината, която ми се даде, знам, че унищожението е в света. Една дума от Господ, едно докосване на могъщата му сила и тези масивни структури ще паднат. Сцените ще докарат страхотия, която не можем да си представим. Ривю енд Херълд, 5-ти юли, 1906 г.

Това твърдение показва, че вестта на 4^я ангел ще започне точно след падането на кулите в Ню Йорк. Първата вест за *Войни на идентичността* дойде 2½ седмици след 11-ти септември 2001-та година. Предлагам тези неща на вниманието ви за личен размисъл. Свидетелствам за тях и оставям на вас да решите дали искате допълнителното масло на девиците (extra virgin oil) или не. Моля се да стигнете до тази скъпоценна светлина и да вкусите сладостта на благоволенieto на нашия Баща, което Той е приготвил за нас. Тази вест беше „зачената“ в съботен ден по време на съботна година. Родил се в една събота свързана с деня на Умилостивението по време на една седма година. Световният обхват на вестта бе даден по време на новолуние, а обещанието за сила по време на празника на Шатрите. Духът, който ме води през цялото това време е прекрасният Брояч, който спазва Своите определени времена, за да благославя и Той няма да промени това. Ето, Младоженецът идва. Излезте да Го посрещнете!

Други книги по темата, достъпни на maranathamedia.bg



Стойте край граничните камъни

Адвентното движение било съградено върху основата на Откровение 14:12 като такова, което пази заповедите на Бога и вярата на Исус. От тази основа, тази книжка разкрива връзката с едно разбиране за правдата на Христос, което се изявява в послушание на всички заповеди на Бога. Вестта от 1888 г. разкрива едно ново отношение между закона и евангелието, която прави възможно разбирането и прилагането на Малахия 4:4:

"Помнете закона на слугата ми Мойсей, който му заповядах на Хорив за целия Израил, с постановленията и съдбите.



Ами празниците?

Добър въпрос. Тази книжка отговаря на следните въпроси:

Какво включват постановленията?

Защо спазваме някои от постановленията, но не всички? Дали празниците са част от жертвената система? Седмият ден събота постановление ли е или празник на Господ?

И още много други въпроси.



Отстраняване на Августиновите очила за завета

Научете как системите на завета, развити от Августин, съдействат за намаляване възможността за получаване на късния дъжд, чрез най-скъпоценната вест, проповядвана в 1888 година.

Съботен извор

Думите, които Отец изговорил на Своя Син по време на Неговото кръщение са ехо от благословието, което Той излял върху Него по време на първата събота от сътворението. Отец всеки ден се е наслаждал в Своя Син и Синът се радвал пред Него. В съботата, Отец вдъхнал върху Сина Си и Синът се освежил в любовта на Своя Баща. Тази интимна връзка между Отец и Сина е вложена за постоянно в съботата и всяка събота Отец вдъхва освежаващата Си почивка върху Своя Син и върху всички, които приемат Сина.

Любовта на Отец към Неговия Син е постоянна, но се проявява в определени времена, които са израз на съботния принцип. Когато стигнем до тези определени времена, влизаме в насладата на Отец към Неговия Син. Когато сме част от жената, която стои на луната и е облечена със слънцето, ние познаваме освежителните времена и сезони, изпратени от трона на Отец.

Нашият Баща сега ни призовава към едно попълно съботно преживяване. Призовани сме към всички духовни благословения в Христос Иисус, като деца на Авраам. Иисус ни казва: Ето стоя на вратата и хлопам в определеното време. Ще Му отворите ли, за да вечеряте с Него?